

Arrest

nr. 69 992 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van de tweede verzoekende partij, vertegenwoordigd door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 7 juli 2010 België binnen en dienen op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op X wordt de zoon van verzoekers, S. K., in België geboren.

Op 8 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 58 016 van 17 maart 2011 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 22 december 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 februari 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 18 april 2011, 19 mei 2011 en 29 mei 2011 leggen verzoekers bijkomende stukken neer.

Op 14 juli 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Op 20 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22/12/2010 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02/02/2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

In het verzoekschrift voor betrokkene, mevrouw K. A. worden ter staving medische attesten voorgelegd. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, Armenië, er zijn inziens geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De arts-adviseur stelt dat reizen met deze pathologie tot de mogelijkheden behoort. Bovendien is er geen medische noodzaak tot mantelzorg. De arts-adviseur besluit dat, hoewel de aangehaalde medische problematiek kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Uit onze informatie, beschikbaar in het administratief dossier van DVZ, blijkt dat de zorgen betreffende de eerste en tweede aandoening van betrokkene gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat de eerste en tweede aandoening van de betrokkene opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts. Eveneens blijkt dat opvolging voor de aandoening van betrokkene betaalbaar is.

Patiënten met de eerste aandoening van betrokkene kunnen terecht in gespecialiseerde medische centra te Armenië. Voor de tweede aandoening van betrokkene kan zij terecht in het Department of Medical Center "Erebouni" te Erevan waar er verschillende specialisten zijn. Tevens zijn er nog specialisten betreffende deze problematiek in het "Arabkir Medical Centre" en in de afdeling Hemodialyse in het "Armenia" RMC. Patiënten met de derde aandoening van betrokkene kunnen zowat overal in Armenië terecht.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende

Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Dat de financiële en geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN DE OPENBAARHEID VAN BESTUUR;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN DE WET VAN 11 APRIL 1994 BETREFFENDE DE OPENBAARHEID VAN BESTUUR (B.S. 30 JUNI 1994);
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 17 AUGUSTUS 2007 TOT VASTSTELLING VAN HET BEDRAG VAN DE VERGOEDING VERSCHULDIGD VOOR HET ONTVANGEN VAN EEN AFSCHRIFT VAN EEN BESTUURSDOCUMENT OF EEN DOCUMENT MET MILIEU-INFORMATIE (B.S. 14 SEPTEMBER 2007).
- SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING VAN DE VERZOEKENDE PARTIJ.

De raadvrouw van de verzoekende partijen werd gecontacteerd voor huidige procedure, en een eerste maal op 7 september 2011.

Vóór de laatste dag van de beroepstermijn gelet op de kennisgeving van de bestreden beslissing op 17 augustus 2011, dient niemand van ons kantoor nog in Brussel te zijn.

Het opvragen van een kopie van het administratief dossier bij de verwerende partij is alleen mogelijk via fax en door de persoonlijke ophaling op het kantoor van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

Gelet op het feit dat het kantoor van de raadvrouw van de verzoekende partij in Brugge is, is dit geen evidentie om alleen maar voor een administratief dossier naar Brussel te reizen en bovendien uiterst efficiënt en niet meer denkbaar in onze huidige moderne maatschappij.

Er is geen enkele mogelijkheid dat de verzoekende partij en zijn raadvrouw het administratief dossier per post of per elektronisch post kan bekomen.

Bijgevolg is dergelijke oubollige manier van werken van de verwerende partij onwerkbaar!

Het bezit van het administratief dossier is van uiterst belang voor de verzoekende partij voor het opmaken van een werkdadig beroep.

Op een dergelijke manier is het onmogelijk om op een adequate manier verweer te voeren tegen de bestreden beslissing, aangezien de belangrijkste documenten uit het administratieve dossier, namelijk de documenten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, niet ter kennis worden gebracht.

De verzoekende partij steunt zich dan ook op artikel 4 van de Wet van 11 april 1994:

(...)

Het is volledig onwerkbaar om binnen een termijn van 30 dagen om kennis te nemen van het administratief dossier dat op voorhand moet worden opgevraagd aan de verwerende partij. Daarna dient er gewacht te worden tot er bericht komt van de administratieve partij om het dossier te komen op halen op hun diensten te Brussel wanneer het voor hen past. Bovendien dient er dan nog een bedrag betaald te worden, niettegenstaande de cliënten recht hebben op kosteloze rechtsbijstand. Het aanvragen van het bekomen van het dossier op een kosteloze manier, door vb. een verzoekschrift bij een gewone rechtbank tot kosteloze rechtsbijstand te Brussel in te dienen is al helemaal niet mogelijk binnen een beroepstermijn van 30 dagen.

Bovendien moet het ook mogelijk zijn om een digitaal kopie van het dossier te kunnen bekomen. De verzoekende partij verwijst dan ook naar artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 augustus 2007 tot

vaststelling van het bedrag van de vergoeding verschuldigd voor het ontvangen van een afschrift van een bestuursdocument of een document met milieu-informatie (B.S. 14 september 2007):

(...)

Tot op heden wordt dit geweigerd door de verwerende partij (vb. in tegenstelling tot het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen alwaar een digitaal kopie van het dossier na beslissing steeds kan bekomen worden).

Op die manier wordt zowel het beginsel van openbaarheid van bestuur, alsook de rechten van verdediging geschonden. Een adequaat verweer is immers onmogelijk.”

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers kritiek geenszins kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij heeft elke vreemdeling of zijn advocaat de mogelijkheid om – mits voorafgaande vraag – het administratief dossier in te kijken. Het is niet de fout van de verwerende partij dat de raadvrouw van verzoekers pas op 7 september 2011 gecontacteerd zou zijn. Verder tonen verzoekers niet aan dat hen het recht op inzage zou zijn geweigerd.

De verwerende partij merkt nog op dat verzoekers ook niet aantonen welke informatie zij bij inzage van het administratief dossier hebben vernomen die aanleiding zou kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van hun aanvraag, zodat de ganse zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij geven verzoekers niet aan welke documenten die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, zich niet in het administratief dossier zouden bevinden. Verzoekers blijven uiterst vaag in hun kritiek.

De verwerende partij besluit dat het eerste middel feitelijke en juridische grondslag mist.

2.1.3 In de mate waarin verzoekers verwijzen naar artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2007 tot vaststelling van het bedrag van de vergoeding verschuldigd voor het ontvangen van een afschrift van een bestuursdocument of een document met milieu-informatie en kritiek uitoefenen op de werkwijze om een kopie van het administratief dossier te bemachtigen, wijst de Raad erop dat deze uitspraken geen kritiek op de bestreden beslissing inhouden.

Zoals de advocaat van verzoekers aangeeft in het middel, hebben verzoekers haar pas op 7 september 2011 gecontacteerd. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 augustus 2011. Verzoekers hadden bijgevolg ruim de tijd om inzage te vragen in hun dossier en hun beslissing om pas een advocaat te contacteren twee dagen voor het verstrijken van de beroepstermijn, kan niet de schending van de door hen aangevoerde bepalingen meebrengen. Bovendien tonen verzoekers niet met concrete gegevens aan dat zij inzage gevraagd zouden hebben en dat dit geweigerd zou zijn. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekers inzage kunnen nemen in het dossier bij de Raad, zoals meegedeeld in de oproeping voor de zitting.

Het eerste middel is niet gericht tegen de bestreden beslissing en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan.

2.2.1 Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE WET BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, DD. 15 DECEMBER 1980, B.S. 31 DECEMBER 1980 (AFGEKORT VREEMDELINGENWET);
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 E.V.R.M;
- SCHENDING VAN HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN DE MOTIVERINGSPLICHT;

4.2.1.

De verwerende partij erkent dat de tweede verzoekende partij lijdt aan verschillende aandoeningen, met name: "posttraumatische stressstoornis, dysplasie van de baarmoederhals, chronische pyelonefritis", waarvoor behandelingen en opvolging vereist is.

Verkeerdelijk stelt de verwerende partij dat behandeling en opvolging beschikbaar én toegankelijk zouden zijn voor de tweede verzoekende partij in Armenië.

Toen de tweede verzoekende partij nog in Armenië verbleef, werd zij ook al behandeld en opgevolgd door dokter B..

Echter bleken deze behandelingen en opvolgingen onvoldoende om een genezing te bekomen (stuk 3).
4.2.2.

De verzoekende partij verwijst naar de samenvatting weergegeven door dokter B., arts - adviseur van de verwerende partij zoals reeds geciteerd onder het "punt 2. in feite", van huidig verzoekschrift (stuk 1). De arts - adviseur baseert zich hiervoor op de neergelegde medische attesten door de verzoekende partijen. Uit de bestreden beslissing en het bijgevoegde advies, kan afgeleid worden dat de arts - adviseur niet persoonlijk de tweede verzoekende partij heeft onderzocht.

De aandoening van de tweede verzoekende partij wordt in het advies door de arts - adviseur dan ook niet betwist. Betwisting is bovendien ontoelaatbaar, bij gebreke aan persoonlijk onderzoek.

4.2.3.

In de bestreden beslissing verwijst naar de volgende informatie waaruit moet blijken dat de tweede verzoekende partij behandeling en opvolging voor posttraumatische stressstoornis, dysplasie van de baarmoederhals, chronische pyelonefritis kunnen krijgen in hun land van herkomst, met name Armenië.

(...)

Dit ten onrechte.

Het is onvoldoende om te verwijzen naar een lijst van gynaecologen/psychologen/psychiaters en dat er een beschikbaarheid zou zijn van medische zorgen en opvolging op basis van een e-mail van het Ministerie van Volksgezondheid in Armenië.

Echter wordt er geen rekening mee gehouden met de effectieve toegang van de tweede verzoekster tot deze "lijst van beschikbaarheid", dus de gezondheidszorg in Armenië om de nodige behandelingen en opvolging te krijgen.

Dit wordt ook bevestigd in een objectief rapport van de World Health Organization, "Is there a role for user charges? Thoughts on health system reform in Armenia", van Matthew Jowett en Elizabeth Danielyan (stuk 4).

Dit wordt ook bevestigd door de heer Ter Grigoryan, het hoofd van de 'State health Agency of Armenia' (stuk 6). De corruptie in de Armeense gezondheidszorg wordt al lang aangeklaagd, zie ook het stuk 7 van huidig verzoekschrift.

Het nieuwe systeem dat wordt voorgesteld is tot op de dag van vandaag niet effectief in werking.

Uit dit artikel blijkt dat slechts 10% van de prijzen die worden gevraagd door dokters voor consultaties, onderzoeken etc. officiële prijzen zijn en dat 90% van de prijs onofficiële cash is die de mensen bovenop moeten betalen.

Gelet op deze informatie is er helemaal geen garantie dat de tweede verzoekende partij een adequate behandeling en opvolging zal genieten voor minstens de fysische aandoeningen van dysplasie van de baarmoederhals, chronische pyelonefritis in Armenië.

4.2.4.

Daarnaast dient men er ook rekening mee houden dat de tweede verzoekende partij niet alleen lijdt aan fysische aandoeningen maar ook psychische problemen heeft, nl. posttraumatische stressstoornis.

"De posttraumatische stressstoornis (PTSS) is een psychische aandoening die in het DSM-IV is ingedeeld bij de angststoornissen. De aandoening ontstaat als gevolg van ernstige stressgevendende situaties, waarbij sprake is van levensbedreiging, ernstig lichamelijk letsel of een bedreiging van de fysieke integriteit. Deze situaties zijn voor de persoon traumatisch.

...

Symptomen

De symptomen zijn herbeleving (nachtmerries of flashbacks), vermijding van herinneringen of emotionele uitschakeling hiervan, ernstige prikkelbaarheid en slaapstoornissen, extreme spanning als gevolg van bepaalde prikkels, irritatie en hevige schrikreacties. Het is ook mogelijk dat de persoon symptomen van andere psychische aandoeningen vertoont zoals een klinische depressie. Van PTSS is sprake wanneer de symptomen langer dan een maand duren. Wanneer deze korter dan een maand duren, spreekt men van acute stressstoornis (ASS). PTSS is met behandeling te genezen of verbeteren. Soms kan dit ook spontaan gebeuren."

(http://nl.wikipedia.org/wiki/Posttraumatische_stressstoornis)

De oorsprong van deze post-traumatische stress stoornis ligt in het land van herkomst van de verzoekende partijen. De tweede verzoekende partij was in haar land van herkomst immers het slachtoffer van brutale fysieke aanvallen.

4.2.5.

Het is duidelijk dat de informatie die wordt vermeld in de bestreden beslissing betreffende de vermeende toegankelijkheid tot de gezondheidszorg in Armenië slechts THEORIE is en dat de praktijk hiervan duidelijk verschilt.

De gezondheidszorg wordt niet zo 'gratis' aangeboden zoals beweerd in de bestreden beslissing, ook de toegang ertoe zal voor de tweede verzoekende partij bij haar terugkeer naar Armenië, helemaal niet zo 'evident' zijn.

Dit zal voor gevolg hebben dat de opvolging van de behandelingen van de tweede verzoekende partij, zoals ook nodig wordt geacht door de arts - adviseur van de verwerende partij, niet gegarandeerd is bij haar terugkeer

"If the person was absent from the country for a long period and have no official registration (It means that the person must have address/ a place to live/ which is mentioned in his/her passport. Without this registration he cannot go to any polyclinic or hospital.) in the country, then all the services are paid, particularly the psychiatric care."

(<http://irrico.belgium.iom.int/country-info/armenia.html>, Caritas Armenia)

Zeker zowel de fysische als psychiatrische behandelingen voor de tweede verzoekende partij zijn zeer slecht, kostelijk en moeilijk te verkrijgen.

(...) (See articles on health care in Armenia at: 168 hours weekly online, <http://www.168.am/en/health>, accessed in June 2009; Antidrug Civil Union, Law and Health, <http://www.healthrights.am>, accessed in June 2009)"

(Country Sheet Armenia, juni 2009, p. 80, stuk 5)

(...)

(Anahit Papikyan, "Sanctioned abuse in Armenia's hospitals", States News Service, 11 november 2010, stuk 8)

Geciteerde objectieve informatie toont immers aan dat:

- de kosteloosheid aan voorwaarden wordt onderworpen, onder meer registratie. Gelet hun langdurige afwezigheid uit het land van herkomst is er een gebrek aan noodzakelijke registratie in hoofde van de verzoekende partijen;
- de behandeling en opvolging die 'gratis' ter beschikking is dikwijls onvoldoende is om iemand te genezen;
- medicatie vaak niet beschikbaar is en / of duur is gelet op de corruptie die er tot op heden heerst.

In de bestreden beslissing wordt er geen enig antwoord gegeven omtrent de informatie die de verzoekende partij nu voorlegt en die dus ook vrij beschikbaar is op het Word Wide Web. Bijgevolg is de informatie van de verwerende partij eenzijdig en geen totaal beeld van de situatie omtrent de geneeskundige zorg in Armenië.

De verwerende partij maakt gebruik van gefragmenteerde informatie. De verwerende partij leest en neemt enkel in overweging wat in hun voordeel pleit. In dossiers als deze in casu is dergelijke werkwijze onaanvaardbaar. Dergelijke werkwijze schendt het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

De feitelijke overwegingen die vermeld zijn in de bestreden beslissing, zijn bijgevolg allerm minst afdoende. De materiele motiveringsplicht is manifest geschonden.

Gelet op het gegeven dat er in het land van herkomst van de verzoekende partijen geen adequate behandeling beschikbaar is die voor eenieder toegankelijk is, is een schending van artikel 3 E.V.R.M. reëel bij een gedwongen terugkeer van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst. "

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat nergens nader wordt ingegaan op de door verzoekers voorgehouden schendingen van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, err. BS 29 juni 1961 (hierna: EVRM). Volgens de verwerende partij kan zij zich bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wijst de verwerende partij erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers als het ware pogen te laten uitschijnen dat de aandoening van verzoekster door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geminimaliseerd wordt, merkt de

verwerende partij op dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat zulks geenszins het geval is. Volgens de verwerende partij wordt integendeel uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd advies van de ambtenaar-geneesheer, beslist dat de behandeling van de aandoening van verzoekster beschikbaar is, dat reizen met een dergelijke pathologie geen bezwaar vormt en dat er geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De bestreden beslissing is derhalve geenszins gebaseerd op veronderstellingen, doch wel op een grondig gevoerd medisch onderzoek en tevens op een grondig gevoerd onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

De verwerende partij stelt daarenboven vast dat verzoekers weliswaar voorhouden dat de aandoeningen ernstig zijn – hetgeen door de verwerende partij ook niet wordt betwist – doch dat zij op geen enkele wijze aantonen dat de aandoeningen een reëel risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook uit de door verzoekers voorgelegde medische attesten blijkt zulks allerminst, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden. Volgens de verwerende partij maken verzoekers dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kunnen beroepen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat voorts gelden dat de arts-attaché geenszins verplicht is om verzoekster aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen.

In de mate waarin verzoekers zich ten slotte beroepen op attesten uit Armenië, die niet bij de aanvraag werden gevoegd, merkt de verwerende partij op dat hiermee uiteraard geen rekening kan worden gehouden. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuurshandeling dient met zich immers te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

De verwerende partij besluit dat verzoekers' tweede middel niet kan worden aangenomen.

2.2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet; in het verzoekschrift voor verzoekster, mevrouw K. A. worden ter staving medische attesten voorgelegd; de arts-adviseur evalueerde deze gegevens en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, Armenië, er zijn inziens geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland; de arts-adviseur stelt dat reizen met deze pathologie tot de mogelijkheden behoort; bovendien is er geen medische noodzaak tot mantelzorg; de arts-adviseur besluit dat, hoewel de aangehaalde medische problematiek kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië; uit de informatie, beschikbaar in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat de zorgen betreffende de eerste en tweede aandoening van verzoekster gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen; dat de eerste en tweede aandoening van verzoekster opgenomen zijn op deze lijst; de nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts; eveneens blijkt dat opvolging voor de aandoening van verzoekster betaalbaar is; patiënten met de eerste aandoening van verzoekster kunnen terecht in gespecialiseerde medische centra te Armenië; voor de tweede aandoening van verzoekster kan zij terecht in het Department of Medical Center "Erebouni" te Erevan waar er verschillende specialisten zijn; tevens zijn er nog specialisten betreffende deze problematiek in het "Arabkir Medical Centre" en in de afdeling Hemodialyse in het "Armenia" RMC; patiënten met de derde aandoening van verzoekster kunnen zowat overall in Armenië terecht; verder kan verzoekster beroep doen op hulp van de International

Organisation for Migration; de IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie; de IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië; zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun re-integratie; deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen; dat de financiële en geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is; derhalve 1) blijkt niet dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) blijkt niet dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekster gewoonlijk verblijft; bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoekster gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze in een tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

In het verzoekschrift betogen verzoekers dat de verwerende partij niet dienstig kan aanvoeren dat verdere medische behandeling en opvolging zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in Armenië. Volgens verzoekers is het immers onvoldoende om op basis van enerzijds een algemene lijst van gynaecologen, psychologen en psychiaters en anderzijds een e-mail van het Armeens ministerie van Volksgezondheid te stellen dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is zijn Armenië. Verzoekers voeren tevens aan dat er geen rekening wordt gehouden met de daadwerkelijke toegang voor verzoekster tot de gezondheidszorg in Armenië teneinde de nodige behandeling en opvolging te krijgen. Volgens verzoekers is de in de bestreden beslissing vermelde informatie betreffende de vermeende toegankelijkheid tot de gezondheidszorg in Armenië bovendien slechts theorie en verschilt de praktijk hiervan duidelijk. Verzoekers verwijzen ter ondersteuning van deze stelling naar

verscheidene aan het verzoekschrift toegevoegde documenten, met name *'Is there a role for user charges? Thoughts on health system reform in Armenia'*, *'Sanctioned abuse in Armenia's hospitals'*, *'Introduction of co-payment mechanism of healthcare services will reduce corruption in health sphere'*, alsook een landenfiche over Armenië van juni 2009. Verzoekers besluiten dat er helemaal geen garantie is dat verzoekster in Armenië een adequate medische behandeling en opvolging zal genieten.

In de mate waarin verzoekers aanvoeren dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid van de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië, stelt de Raad vast dat in het advies van de arts-adviseur wordt verwezen naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië, een e-mail van 29 september 2010 van het Armeense ministerie van Volksgezondheid, briefwisseling d.d. 25 mei 2009 met een Armeense arts en een Armeense website. De arts-adviseur heeft aldus wel degelijk onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid van verdere opvolging en behandeling in Armenië.

Voor zover verzoekers betogen dat geen rekening wordt gehouden met de concrete toegang van verzoekster tot de gezondheidszorg in Armenië, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de effectieve toegankelijkheid van de zorgen voor verzoekster zeer zeker werd onderzocht. In de bestreden beslissing wordt hierover namelijk het volgende overwogen:

"Uit onze informatie, beschikbaar in het administratief dossier van DVZ, blijkt dat de zorgen betreffende de eerste en tweede aandoening van betrokkene gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat de eerste en tweede aandoening van de betrokkene opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts. Eveneens blijkt dat opvolging voor de aandoening van betrokkene betaalbaar is."

En:

"Patiënten met de eerste aandoening van betrokkene kunnen terecht in gespecialiseerde medische centra te Armenië. Voor de tweede aandoening van betrokkene kan zij terecht in het Department of Medical Center "Erebouni" te Erevan waar er verschillende specialisten zijn. Tevens zijn er nog specialisten betreffende deze problematiek in het "Arabkir Medical Centre" en in de afdeling Hemodialyse in het "Armenia" RMC. Patiënten met de derde aandoening van betrokkene kunnen zowat overal in Armenië terecht."

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de nodige zorgen betaalbaar zijn, aangezien verzoeksters aandoeningen opgenomen zijn op een lijst voor gratis medische verzorging en de benodigde zorgen bijgevolg gratis zijn op voorschrift van de huisarts. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar verscheidene gespecialiseerde medische centra in Armenië waar verzoekster voor behandeling en opvolging terecht kan. Verzoekers kunnen derhalve niet met goed gevolg voorhouden dat niet werd onderzocht of de medische behandeling en opvolging die in Armenië beschikbaar zijn, voor verzoekster ook daadwerkelijk financieel en geografisch toegankelijk zijn.

Waar verzoekers van oordeel zijn dat de toegang tot de gezondheidszorg in Armenië in de praktijk helemaal niet zo evident is en de fysische en psychiatrische behandelingen zeer slecht zijn alsook kostelijk en moeilijk te verkrijgen, wijst de Raad erop dat dit loutere beweringen zijn die niet worden gestaafd met concrete gegevens en die geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De omstandigheid dat deze stellingen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, doet daarbij geen afbreuk aan deze bevinding. Verzoekers beperken zich immers tot algemene kritiek die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs en die niet van die aard is dat de motieven van de bestreden beslissing erdoor zouden worden ontkracht.

In zoverre verzoekers opwerpen dat de arts-adviseur nagelaten heeft verzoekster persoonlijk te onderzoeken, laat de Raad gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gezondheidsproblemen van verzoekster door de ambtenaar-geneesheer werden beoordeeld op basis van de door verzoekster voorgelegde medische attesten inzake haar aandoeningen en op basis van de informatie zoals die terug te vinden is in het administratief dossier. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken of om bijkomend advies in te winnen van deskundigen en verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat het oordeel van de arts-adviseur inzake de aard van verzoeksters aandoening verkeerd zou zijn en dat een bijkomend persoonlijk onderzoek nodig zou zijn geweest.

Voor zover verzoekers stukken voorleggen waaruit blijkt dat verzoekster in Armenië behandeld en opgevolgd werd door dokter B., maar dat deze behandelingen en opvolgingen onvoldoende bleken om een genezing te bekomen, merkt de Raad op dat deze stukken pas voor het eerst bij huidig verzoekschrift werden gevoegd en zich niet in het administratief dossier bevinden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij met deze informatie geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

In het licht van het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers *in casu* niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3.2 In de mate waarin verzoekers betogen dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van eenzijdige en gefragmenteerde informatie en zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschaad, laat de Raad gelden dat voornoemd beginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit onderzoek van de bestreden beslissing en van de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit *in casu* gebeurd is en dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging werden onderzocht. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

2.2.3.3 In het middel voeren verzoekers ten slotte de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Wat vooreerst de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoekers nalaten met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekers zetten de wijze niet uiteen waarop de door hen ingeroepen verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Wat vervolgens de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoekers niet van het grondgebied kunnen worden verwijderd als gevolg van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen machtiging tot verblijf worden toegestaan op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat verzoekers om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekers moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekers volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoekers in voorliggend geval verwijzen naar verzoeksters gezondheidstoestand en naar het feit dat er in hun land van herkomst geen adequate behandeling beschikbaar is die voor eenieder toegankelijk is. Verzoekers tonen hiermee echter niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de bespreking van het voorgaande is immers gebleken dat de arts-adviseur heeft geoordeeld dat reizen met verzoeksters medische aandoening tot de mogelijkheden behoort. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bovendien onderzoek gevoerd naar de verscheidene behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden voor verzoekster in Armenië en is tot het besluit gekomen dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in verzoekers' land van herkomst. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting derhalve geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET